Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 011 van 15 september 2026
in de zaak RvV X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 maart 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 17 maart 2026 met refertenummer 137145.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Mongoolse nationaliteit, diende op 4 mei 2023 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in functie van haar Belgische stiefmoeder (bijlage 19ter).

Het gemeentebestuur van Antwerpen nam diezelfde dag, onder een bijlage 42, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens niet-betaling van de retributie.

De verzoekende partij diende op 9 mei 2023 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in functie van haar Belgische stiefmoeder (bijlage 19ter).

Zij diende ten laatste op 9 augustus 2023 volgende documenten over te leggen:
- Bewijs ziekteverzekering voor Belg en familieleden
- Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg

- Attest onvermogen uit land van herkomst
- Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon
- Bewijs ten laste in het verleden.

Het bestuur weigerde de verzoekende partij op 30 oktober 2023, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij werd er op 31 oktober 2023, per aangetekende zending, van in kennis gesteld. De verzoekende partij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

De verzoekende partij maakte op 3 maart 2026 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf en zwartwerk, nadat zij tijdens een gecoördineerde controle van handelszaken met de RSZ op zwartwerk, al werkend werd aangetroffen bij de verbouwing van een handelszaak. Zij werd door de politie gehoord doch weigerde te antwoorden op de haar gestelde vragen.

De verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Er werd haar diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelde tegen beide beslissingen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een schorsingsberoep in bij de Raad.

De verzoekende partij werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas alwaar zij opnieuw gehoord werd en de haar gestelde vragen beantwoordde.

De centrum-arts verklaarde op 4 maart 2026 dat de verzoekende partij op dat ogenblik geschikt was om zowel in het centrum te verblijven als om te reizen en zij niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel van het 3 EVRM.

Op 11 maart 2026 werd voor de verzoekende partij de identificatieprocedure opgestart bij de Ambassade van Mongolië te Brussel.

Bij arrest nr. 342 894 van 16 maart 2026 verwierp de Raad het bij uiterst dringende noodzakelijk ingestelde schorsingsberoep tegen de beslissingen van 3 maart 2026.

Op 17 maart 2026 bevestigde de Ambassade van Mongolië te Brussel de nationaliteit van de verzoekende partij.

Het inreisverbod van 3 maart 2026 is de bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD
Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 03.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer die verklaart te heten:
Naam : M.
voornaam : E.-U.
geboortedatum : (…)2000
geboorteplaats : Bayan-Undur, Orkhon
nationaliteit : Mongolië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van datum gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kwam de Schengenzone binnen op 06.06.2022 in het bezit van een D visum afgegeven door de Tsjechische autoriteiten, geldig van 23.05.2022 tot 18.11.2022 voor een periode van maximum 60 dagen. Betrokkene keerde echter niet terug naar Mongolië en diende op 09.05.2023 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische stiefmoeder. Deze aanvraag werd op 30.10.2023 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogend was in het land van herkomst noch dat hij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 31.10.2023 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene sedert eind oktober 2023 tot op heden nog enige procedure indiende om alsnog zijn verblijf op het grondgebied te regulariseren.
Betrokkene werd op 03.03.2026 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de RSZ).
Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader en stiefmoeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Mongolië. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.
Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het fair play beginsel, en van de artikelen 39/79 en 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"1.
De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. […]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 1) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.
Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr.
28.599, punt 2.4).

3.
Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van haar een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op haar persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.
In casu is de bestreden beslissing op niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.
Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten hem aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) af te leveren zonder uitvoeringstermijn en een inreisverbod van 2 jaar. Hierdoor kan hij gedwongen het land worden uitgezet.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoeker opgegeven en het belang van de immigratiecontrole. Er is geen sprake van een schending van de openbare orde, noch van en misbruik van verblijfsprocedures. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, moet worden afgeleverd.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 2 jaar rechtvaardigt.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoeker heeft hier immers zijn privé- en gezinsleven met zijn zieke gehandicapte vader en stiefmoeder etc. Hij verblijft al een tijdje in België (sinds 2023), waardoor zijn hele leven zich hier situeert en hij geen banden meer onderhoudt met het land van oorsprong.

6.
De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 2 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 2 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Verzoeker kan alleen maar benadrukken dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

7.
Men heeft gewoonweg het recht niet om verzoeker vast te houden met het oog op verwijdering of een inreisverbod op te leggen.

In casu is er bijgevolg een manifeste schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :
1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10 bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;
2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van (artikel 11, § 1 of 2); 3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in (artikel 10bis, § 2 of § 3), bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten";
4° de terugwijzing, voor zover deze beslissing overeenkomstig artikel 20, eerste lid, niet reeds het voorwerp is geweest van een advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen; 5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging (of de status van langdurig ingezetene); 6° de beslissing waarin de vreemdeling, in toepassing van artikel 22, ertoe verplicht wordt bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven;
7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis" en vervallen de woorden "op basis van artikel 44bis) op basis van artikel 44bis; 8° (elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;) 9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.
§ 2. De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in (§ 1, tweede lid, 7° en 8°) desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied. Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

8.
In casu werd aan verzoeker aan verzoeker onterecht een bevel afgeleverd. Verzoeker heeft zich niet schuldig gemaakt aan zwartwerk!

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.
De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;
6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

10.
De bijlage 13septies en bijgevolg de bestreden beslissing zijn gebrekkig gemotiveerd en missen feitelijke grondslag.

11.
Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

Hoe kan hier nog sprake zijn van een eerlijke behandeling van het dossier?

Het middel is gegrond."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert in haar eerste middel ook de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het fair play beginsel, en van de artikelen 39/79 en 40bis van de Vreemdelingenwet. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 39/79 en 40bis van de Vreemdelingenwet betreffen, merkt de Raad op dat geen van beide bepalingen in casu toepassing vinden. Dit onderdeel is daarom niet ontvankelijk. Wat de schending van voormelde beginselen betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uitlegt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Ook dit onderdeel is daarom niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij het heeft over het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van dezelfde datum als de in casu bestreden beslissing, merkt de Raad op dat dit niet de bestreden beslissing betreft. Alle argumenten die de verzoekende partij aanhaalt en die gericht zijn tegen deze bijlage 13septies zijn dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij houdt verder voor dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom er een inreisverbod moet worden afgeleverd, noch waarom het een inreisverbod voor twee jaar betreft. Deze argumentatie mist echter feitelijke grondslag, want in de bestreden beslissing staat duidelijk het volgende te lezen:

"*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).*

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van datum gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kwam de Schengenzone binnen op 06.06.2022 in het bezit van een D visum afgegeven door de Tsjechische autoriteiten, geldig van 23.05.2022 tot 18.11.2022 voor een periode van maximum 60 dagen. Betrokkene keerde echter niet terug naar Mongolië en diende op 09.05.2023 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische stiefmoeder. Deze aanvraag werd op 30.10.2023 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogend was in het land van herkomst noch dat hij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 31.10.2023 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene sedert eind oktober 2023 tot op heden nog enige procedure indiende om alsnog zijn verblijf op het grondgebied te regulariseren.
Betrokkene werd op 03.03.2026 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de RSZ).
Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken."

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden bestaat de motivering van de duur van het inreisverbod niet enkel uit de vaststelling van het illegaal verblijf van de verzoekende partij en het belang van de immigratiecontrole.

Het loutere feit dat dezelfde motieven kunnen teruggevonden worden in het bevel om het grondgebied te verlaten dat eveneens aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht, betekent niet dat het inreisverbod niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. De verzoekende partij toont niet aan dat dit in casu niet het geval is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poneert dat er op quasi automatische wijze een duur van twee jaar wordt opgelegd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont het tegendeel aan.

De verzoekende partij houdt ook voor dat zij niet werd betrapt op zwartwerk, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt het tegendeel. In het 'administratief rapport: illegaal verblijf zwartwerk' van 3 maart 2026, dat zich in het administratief dossier bevindt, staat immers onder meer het volgende vermeld:

"Heden zijn wij, Eerste hoofdinspecteur D. J. gelast met een gecoördineerde controle van handelszaken met de RSZop zwartwerk. Op 03/03/2026 om 12:10 uur gaan inspecteurs A. J. en M. B. over tot de controle van een handelszaak in verbouwing, gelegen te (…). Zij gaan over tot de identiteitscontrole van alle betrokkenen die er aan het werk zijn. Betrokkene identificeren wij aan de hand van een attest van immatriculatie als; M. E.-U. geboren op (…)2000, Mongolië. Vrijheidsbeneming: Op 03/03/2026 om 12:10 uur werd betrokkene door inspecteurs A. J. en M. B. van zijn vrijheid benomen met het oog op verder onderzoek zijnde verdere controle van de identiteit en/of contactname met Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. De vrijheidsbeneming gebeurde zonder onregelmatigheden. Veiligheidsfouillering: Betrokkene wordt op 03/03/2026 om 13:53 uur onderworpen aan een veiligheidsfouillering uitgevoerd door inspecteur M. B. De veiligheidsfouillering was negatief. Kennisgeving officier bestuurlijk politie: Officier van Bestuurlijke politie werd op 03/03/2026 om 13:04 telefonisch in kennis gesteld. . Wij krijgen de volgende opdrachten;
- Bevestiging bestuurlijke aanhouding.
- Verslag bestuurlijke aanhouding.
- Beslissing DVZ afwachten.
- Triptiek afnemen.
- Register aangehouden personen invullen.

Vermoedelijk betrokken bedrijf: (…)
Bedrijfstype: 108.01
Salaris: Nee
KBO num.: (…)

Werd betrokkene op heterdaad betrapt: Nee
SIS seining: Nee
Bevindt zich op de ANG-lijst: Nee
Digitale vingerafdrukken: Nee
Ter beschikking van Justitie: Nee
Slachtoffer van mensenhandel: Nee
Twijfel omtrent ingeroepen minderjarigheid: Nee
Bepaling plaats klasse: Horeca (…)"

De verzoekende partij maakt haar loutere bewering dat zij niet op zwartwerk werd betrapt, dan ook niet aannemelijk. Het tegendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat geen, of minstens niet op afdoende wijze, rekening werd gehouden met haar familiale omstandigheden, niettegenstaande die bekend waren aan de verwerende partij, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM ter zake, wordt gesteld dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verwerende partij heeft daarover gesteld:
"*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader en stiefmoeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Mongolië. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.*
Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken."

In het licht van de eerder afgewezen aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij omdat zij niet had aangetoond onvermogend te zijn geweest in het land van herkomst en evenmin dat zij financieel of materieel afhankelijk was, is dit geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. De verzoekende partij toont immers niet aan dat het de verwerende partij bekend was dat er een afhankelijkheid zou zijn ontstaan tussen haar vader en haarzelf, omwille van de gezondheidstoestand van eerstgenoemde. Uit het administratief dossier - en meer bepaald het 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' blijkt dat de verzoekende partij heeft geweigerd om haar medewerking te verlenen toen zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in het kader van het hoorrecht werd bevraagd over haar situatie in België. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten dat zij geen rekening heeft gehouden en niet heeft gemotiveerd over elementen die haar niet ter kennis waren gebracht door de verzoekende partij.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de afhankelijkheid van haar vader ten aanzien van haar persoon niet aantoont. Uit niets blijkt dat de vader van de verzoekende partij afhankelijk is van zijn zoon of door hem wordt vergezeld bij onderzoeken of behandelingen.

Al deze elementen in acht genomen, toont de verzoekende partij niet afdoende aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“B.2. TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM;

1.
Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor haar privéleven, haar familie- gezinsleven en haar woning en haar correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr.
81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in haar privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn ouders (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

2.
In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoeker niet op afdoende wijze onderzocht.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen dat verzoeker het voorwerp zou uitmaken van zwartwerk! Maar niets is minder waar! Van een inhoudelijke motivering is geen sprake. Verwerende partij levert een (!) exacte kopie van de bijlage 13septies!

Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.
Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Het mag bijgevolg duidelijk haar dat verzoeker hier een gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 8, 1° EVRM.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2.2. Voor zover de verzoekende partij in haar tweede middel, opnieuw, net zoals in haar eerste middel, de schending aanvoert van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert waaruit het bestaan van een dergelijk privéleven kan worden afgeleid. De verzoekende partij kan vanzelfsprekend enkel op dienstige wijze de schending van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, als zij eveneens het bestaan van een dergelijk privéleven aannemelijk maakt. De verzoekende partij slaagt hier niet in. Zij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM op dit punt dan ook evenmin aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 iuncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“1.
Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- gezinsleven en zijn woning en zijn correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr.
81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker uit te wijzen. Dit vormt een inmenging in haar privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoekergezien het ertoe zou leiden dat zij gescheiden zou leven van haar partner (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

2.
In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoeker niet op afdoende wijze onderzocht.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het gegeven dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan zwartwerk! Echter niets is minder waar! Van een inhoudelijke motivering is geen sprake.

Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker terwijl de verwerende partij hier ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM toe gehouden is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker is niet afdoende gehoord door DVZ. Aldus meent verzoeker dat ook het hoorrecht werd geschonden.

Het staat niet ter discussie dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekster.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt in casu derhalve van toepassing.

De Raad dient vast te stellen dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren

waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu dient de Raad vast te stellen dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De vraag dringt zich op of het vermeende gehoor wel is verlopen volgens de regels van de kunst.

Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) moeten worden gedekt. Dat de verzoekende partij in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen, blijkt niet.

Welnu, zoals reeds eerder gesteld blijkt uit recente rechtspraak van het Hof van Justitie dat uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voortvloeit om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de

rechtmatigheid van zijn verblijf en de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (HvJ 11 december 2014, c-249/13, Boudjlida,nr. 51).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is bewezen.

3.
Verwerende partij is op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verzoeker heeft alhier een zieke en gehandicapte vader voor wie hij alle zorgen draagt. Zijn stiefmoeder is de broodwinner omdat zijn vader niet meer in staat is om te werken. (STUKKEN 2 tot en met 15)

Verwerende partij heeft een zeer povere poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het middel is ernstig."

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).
Voor zover de verzoekende partij in haar derde middel opnieuw de schending van haar gezins- en privéleven aanhaalt, en verwijst naar het feit dat zij volgens haar niet werd betrapt op zwartwerk, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

De verzoekende partij verwijst in haar derde middel meermaals naar de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), en bepalingen die betrekking hebben op een verwijderingsmaatregel. Zoals uit bovenstaande bespreking al is gebleken maakt dit bevel om het grondgebied te verlaten echter niet de bestreden beslissing uit. Het hele betoog van de verzoekende partij op dit punt is dan ook niet ontvankelijk.

Ten slotte voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van twee jaar. De verzoekende partij slaagt daar in casu echter niet in, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Bovendien merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 maart 2026 wel degelijk werd gehoord, maar dat zij weigerde op de vragen van de politiediensten te antwoorden. De verzoekende partij heeft dus wel degelijk de kans gekregen om haar standpunt aan de verwerende partij met betrekking tot de bestreden beslissing over te maken, maar heeft geweigerd van deze mogelijkheid gebruik te maken.

De verzoekende partij maakt de schending van de hoorplicht dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

K. VERHEYDEN

De voorzitter,

J. CAMU